

erkender, at i de store Træf er man bekendt med, hvad Fiskerne ville. En anden Sag er det med Hensyn til Enkelthederne. Der ere Forholdene paa de forskellige Steder i Landet meget forskellige, og Fiskernes Ønsker ere naturligvis i saa Henseende ogsaa meget forskellige. — Der kom saa i Gaar igen en Udtalelse fra den højtærede Minister, umiddelbart foran den sidste, og den er mere betænkelig end alle de andre. Om ogsaa der blandt det, den højtærede Minister fremkom med, var Udtalelser, som modsagde hinanden, kunde dette for saa vidt have mindre at sige, men her er en Udtalelse, som staar aldeles i Modsetning til den første, nemlig at det gælder om at forstaa, hvad Fiskerne ville. Her siger nemlig den højtærede Minister, at med Hensyn til den meget omtalte Kommission er det sikkert nok, at man vil saa en Ting ud af det, og det er, at der vil komme Misfornøjelse. Medfører man en saadan Kommission, saa er det et Løfte til Fiskerne om, at nu skulle de selv saa Lov til at bestemme, hvorledes Fiskeriloven skal revideres, og det vil vise sig, at det Løfte ikke kan holdes, fordi vi ikke kunne bruge de Udtalelser, som fremkom netop fra Fiskerne. Naar man paa Forhaand, saaledes som den højtærede Minister gør det, siger, at man ikke kan bruge de Udtalelser, der komme fra Fiskerne med Hensyn til Ordningen, saa er det jo naturligvis overflødigt at saa at vide, hvad Fiskerne ville, saa er al den Tale, hvori vi her ere optraadte som Repræsentanter, den ene for den ene og den anden for den anden Egn, overflødig. Der som det er givet, at den højtærede Minister stiller sig paa det Standpunkt, at de Udtalelser, der komme fra Fiskerne, paa Forhaand ere kasserede, saa nytte alle Udtalelser fra Repræsentanter for de forskellige Egnes Fiskere her i Landet jo aldeles intet. Maaſte det imidlertid ikke er et Udtryk for den højtærede Ministers Mening; hvis det ikke er det, vilde jeg meget ønske, at det maatte blive rettet. Det forholder sig saaledes med mig, og saaledes antager jeg, det ogsaa forholder sig med de fleste her, at naar det siges, at her er der i Almindelighed meget lidt Kendskab til Fiskeriforhold, saa ligger der vel sagtens nok noget mere Bestedenhed i denne Udtalelse end egentlig tilbørlig, thi jeg antager dog, at vi paa de forskellige Steder kende ikke saa lidt i al Almindelighed til Fiskeriet. Derimod kende vi vel ikke de enkelte Forhold saa nøje og vide vel navnlig ikke helt, hvorledes det Spørgsmaal kan løses, at Fiskerne kunne komme til at leve under bedre Vilkaar end hidtil her i Landet. Dette er det ganske vist

vansteligst at løse, og der er det rigtigt, at vi komme til Fiskerne og søge at faa al den Oplysning og Kundskab hos dem, som kan gøre os det muligt her at skabe en Fiskerilov, som kan sætte Fiskerne paa bedre Vilkaar end hidtil. Der er ganske vist her to Interesser, som gøre sig gældende: paa den ene Side den, som særlig maa gøres gældende af Regeringen, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes det skal komme til at se ud i Fremtiden med Fiskeriet her til Lands. Dette er et Spørgsmaal, som man ikke saaledes kan forlange, at Fiskerne skulle sætte sig ind i og have særlig Interesse for. Det, som ligger Fiskerne nærmest at have Øje for, er det andet Spørgsmaal, nemlig, hvorledes skulle Fiskerne leve, hvorledes skulle de være i Stand ved Arbejde og Flid at tilvejebringe det fornødne til Livets Ophold. Dette sidste er et Hensyn, vi absolut maa tage megen Vægt paa fremfor det fremtidige, for jeg tror dog, at selv om det skulde være en Tanke, som skulde gøre sig gældende her i Salen, at blot vi kunne beskytte Fremtidens Fiskeri, blot vi kunne saa Loven saaledes lavet, at vor Fiskebestand kan blive bedre og bedre, saa at vi i Fremtiden maaſte kunne saa en langt talrigere Fiskerbefolkning end nu, saa er dog det alligevel det nærmest liggende at sørge for, at den Fiskerbefolkning, vi nu have, virkelig kan leve, saa at vi ikke i vor Lovgivning skulle komme til at føre Krig mod den store Del af Befolkningen, som nu ernærer sig paa den Maade. Det er det, som navnlig har givet mig Anledning til at udtale mig her i Dag. Der er allerede kommet saa mange Udtalelser i forskellige Retninger, og saa vidt jeg kan skønne, er det gaaet her, som det i Reglen er Tilfældet, naar man bliver ved at tale Dag efter Dag om det samme Emne, at Interessen har tabt sig. Derfor skal jeg heller ikke udtale mig videre, skønt det er fristende at gaa ind paa forskellige af de Bestemmelser, der findes i det foreliggende Fiskerilovforslag, der jo i flere Henseender synes at være ret mærkelige. Jeg skal blot antyde enkelte, saaledes, at Beboerne omkring Limfjorden ikke maa have det forbudte Redskab i 2 Mil's Afstand fra Fjorden, og at der naturligvis overgaar dem en stor Ulykke, hvis det bliver opdaget, at de have det, samt en saadan Bestemmelse som at de ikke maa sejle over laasede Bandede uden Tegn, ligeledes, at de, hvis de der have ulovlige Redskaber om Bord, risikere, at der kommer en Ulykke over dem, saafremt de ikke kunne bevise, at de ikke ere skyldige, og at det er Bejret, der er kommet over dem. Ligeledes Bestemmelserne om Redskabernes Form, og